

Firavun'un Karısı Hz.Âsiye

<"xml encoding="UTF-8?">

Firavun'un Karısı Hz.Âsiye

Kur'an-ı Kerim'de adı övgüyle geçen namılı kadınlardan biri de Hz. Âsiye'dir. Yaşadığı dönemde Mısır'ın en ünlü kadını ve bu tarihî ülkenin zalim ve kan içici imparatoru Firavun'un eşi idi.

Bugün Firavun'un insanlık tarihine kendi adıyla geçen akıl almaz zulüm ve adaletsizliklerini bilmeyen, işitmeyen yoktur. Onun için Firavunun zulümlerini teferruatlıyla anlatmaya gerek görmüyoruz. Firavun da Bâbil padişahı Nemrud gibi hem tanrılık iddiasında bulunuyor, hem de halkın duygularını sömürerek geleneksel put inancını korumaya çalışıyordu.

Halkın geri kalmışlık ve cehaletinden faydalanan Firavun, sadece ilahlık iddiasında bulunmakla kalmadı, işi daha da ileri götürerek "ilahların ilahı" olduğunu söyledi. "Dedi ki: Sizin en yüce Rabbiniz benim."[1]

Firavun'un böyle aşağılık ve kötü bir insan olmasına karşı, karısı Âsiye âdeta temizlik, dürüstlük, iffet ve asalet timsaliydi. Halk, onun kocasının korkusundan rahat bir nefes alamaz ve geceleri dahi rahat uyuyamazken o, Allah'a tam bir inanç ve kendine güvenle yaşamını sürdürüyor, Firavun'un hemen yanı başında yaşıyor olmasından zerrece etkilenip dehşete kapılmıyordu.

Nil kraliçesi Âsiye, Allah Teâlâ'nın indinde öylesine has bir makama ulaşmış ve Allah'ın yakınlığını kazanabilmiştir ki, Hz. Resul-i Ekrem (s.a.a) şöyle buyurmuşlardır:

"Kadınlardan kâmil olanlar dört kişidir: Firavun'un karısı Âsiye, İmran kızı Meryem, Huveyled kızı Hatice ve Muhammed (s.a.a) kızı Fâtıma."

"Cennet kadınlarının en iyisi şu dördüdür: Firavun'un hanımı Müzâhim kızı Âsiye, İmran kızı Meryem, Huveylid kızı Hatice ve Muhammed (s.a.a) kızı Fâtıma. Bunların en üstünüyse Fâtıma'dır."[2]

Kişiliğin gelişmesi, insanî vazifelerin bilincinde olma ve Allah'a iman, bir kadını öyle bir mevkiye yükseltiyor ki, Firavun'un evinde yaşadığı halde, cennet köşklerinin sakini oluyor ve dünyanın en seçkin dört kadınından biri olma makamına ulaşıyor.

Âsiye, bir lahza olsun kocasının işlediği zulüm ve haksızlıkları hoş karşılamadı, bir defa olsun onun safında yer almadı. Erkek çocuk doğururlar da büyüyünce onun yaptığı zulüm ve haksızlıklara karşı çıkarlar korkusuyla, Yâkup soyunun hamile kadınlarının karnını deşip bebeklerini diri diri parçalayan kan içici kocasının bu vahşiliklerine karşı bir kez bile lâkayt davranmadı.

İşte bu sığata hâiz bulunan Mısır'ın bir numaralı kadını Âsiye, saraydaki odasında oturduğu bir sırada Nil nehrinin ortasında yuvarlana yuvarlana sulara batıp çıkan bir sandık görünce saray muhafızları ve nedimelerine, gidip o sandığın içine bakmalarını emretti...

Görevliler, bir süre sonra gelerek, sandığın içinde güzel bir oğlan çocuğu bulunduğunu söylediler. Gelecekte Allah'ın peygamberi olacak ve Firavun'un saltanatını yerin dibine geçirecek olan İmran oğlu Musa'ydı bu...

Bebeği alıp Âsiye'ye getirdiler...

Âsiye bunun nur topu gibi bir oğlan çocuğu olduğunu görür görmez, zavallı annesinin onu, Firavun'un korkusuyla Nil'e bıraktığını anlamıştı. Bu nedenle, bu çocuğu evlâtlık olarak yanına almaya ve onu bizzat büyütüp yetiştirmeye karar verdi. Ne pahasına olursa olsun bunu yapacaktı, ne olacaksa varsın olsun!

Firavun içeriye girip de çocuğu görünce yüreğine bir korku düştü; gelecekte ne olur ne olmaz endişesiyle, derhal öldürülmesini emretti. Fakat Âsiye var gücüyle karşı çıktı ona:

"Firavun'un karısı dedi ki: Benim için de senin için de bir göz aydınlığıdır o; onu öldürmeyin; umulur ki bize yararı dokunur, yahut onu evlât ediniziz...."[3]

Firavun razı olmuştu. Onun da izniyle Musa artık sarayda kaldı ve bizzat kraliçe tarafından, onun özel sevgi ve ihtimamıyla büyümeye başladı. Musa, peygamberlik makamına vardığında ve daha ileride de belirteceğimiz gibi, tekrar Mısır'a dönüp Firavun ve onun putperest kavmine tebliğde bulunduğunda, Âsiye derhal ona uyararak Rabb'ul-Âlemîn'e iman getirdi, ancak, imanını Firavun'dan gizledi.

Âsiye, yıllarca gizliden gizliye Allah Tealâ'ya ibadet ediyor ve Musa'nın kılavuzluğuyla imanını gizliyor ve koruyordu. Ama bu, böyle devam etmedi ve günün birinde sırrı açığa çıktı. Kocas

Firavun yıkılmış, öfkesinden âdeta çılgına dönmüştü. Firavun, önce kraliçeyi inancından vazgeçirmeye çalıştı; onu caydırabilmek için her yolu denedi, her hileye başvurdu.

Bazen tehdit ediyor, bazen tatlı laflar ve boş vaatlerle onu kandırmaya çalışıyordu. Ancak bütün bunlar boşunaydı. Âsiye, bütün varlığıyla Allah'a inanmıştı bir kez... Nil'in getirdiği ve kendi elleriyle büyütüp yetiştirdiği o çocuğu peygamberlik makamına ulaştıran ve en büyük mucizesi olan "ışıl ışıl parlayan bembeyaz elleri" ve mâlum asâsıyla, onu, Firavun ve putperest kavmini hidayet etmekle görevlendiren Allah'a...

Âsiye'nin benliğinde kâinatı yaratan, dağları, ovaları, denizleri, dereleri, tepeleri, ormanları... kısacası her şeyi yoktan var eden, yerin ve göğün sahibi Allah Tealâ'ya iman ve Musa'nın söylediklerine karşı tam bir inançtan başka bir şey yoktu. Ne Firavun'dan zerrece korkup ürküyor, ne de bu cellat ruhlu dinsiz katilin eşi ve koca Nil'in yegâne kraliçesi olduğuna seviniyordu...

Zihni sadece bir şeyle meşguldü onun: Firavun'un hidayet bulması ve bu cani ruhlu hayvanın günün birinde adam olması!... Onun da kendisi gibi yegâne ilâh olan Allah Tealâ'ya inanarak sığınmasız zavallı halka zulüm ve işkence etmekten ve milleti yok oluşa sürüklemekten vazgeçmesini istiyordu. Ne var ki Firavun, artık dönüşü olmayan bir yoldaydı.

İlahlık iddiasına kalkışan, hem de "ilahların ilahı" olduğunu öne sürerek kendisinden daha üstün hiçbir şey kabul etmeyen Firavun gibi birinin, Musa'nın buyruğuna boyun eğip ilahlık iddiasından vazgeçmesi ve sıradan bir insan gibi; "Allah'ım, beni affet!" demesi mümkün olabilir miydi acaba?!

Sonunda Firavun, Âsiye'ye, ya Allah'a, ya da ona iman etmesini önerdi. İkisinden birini açıkça tercih ve ilan edecekti: Ya Musa'nın sözlerine

inanacak, onu izleyecek ve Allah'a iman etmek suretiyle her türlü işkence ve kötü hadiseye karşı kendisini hazırlayacaktı; ya da tıpkı geçmişteki gibi bütün haşmet ve şatafatıyla Nil'in kraliçesi ve Mısır'ın en ünlü kadını olarak kalacak ve putlara tapınmayı kabullenerek, Firavun'u "ilahların ilahı" olarak benimseyecekti!Âsiye, Allah'a iman ve Musa'ya inanmayı tercih etti.

Doğru ve hak inancından vazgeçmeyeceğini bildirdi Firavun'a...Musa'nın getirdiği mucizeleri görerek bütün kalbiyle âlemlerin rabbi Allah'a inanmış bulunan ve Firavun'un alabildiğine zâlim,

aşğılık, keyfine düşkün olduğunu anlamış bulunan ferasetli ve cesur Âsiye, Firavun'un kendisi gibi günün birinde zeval bulup yokluğa karışacak olan sarayında görünüşte görkemli, gerçekte ise zelil ve aşğılık bir müreffeh hayat sürdürmektense Allah Tealâ'nın indine rıza göstermeyi, kalıcı ve sonsuz olan ilâhî rızayı geçici ve iğrenç olan nefsânî rahata tercih etmeyi yeğ buldu.

Bu yolda her şeyi göze almış; canı pahasına da olsa Rabbine itaat yolunda zalim Firavun'a âsi olmaya azmetmişti...

Âsiye'yi inancından vazgeçiremeyeceğini anlayan Firavun, sonunda onun çarmıha gerilmesini emretti. Âsiye'yi çarmıha gerdikten sonra başını büyük bir taşla ezerek öldürdüler...

Âsiye'nin can verışı çok feci oldu...

Ne var ki, cellatlarının gözünün önünde işkenceyle can verirken Allah'a yalvarıyor, O'nu zikrediyordu. Kur'an-ı Kerim, onun işkence sırasındaki o dayanılmaz durumuna işaretle şöyle buyurur:

"Allah, imanı tam olanlara Firavun'un karısını örnek verir; hani o demişti ki: "Rabbim! Bana kendi katında, cennette bir ev yap, beni Firavun ve işkencesinden ve onun zalimlerinin elinden kurtar!..."[4]

Evet... Âsiye, Firavun'un işkencecilerinin dayanılmaz işkenceleri altında acıyla can verdi; fakat adı, yeryüzü durdukça, dünya tarihinde ve biz Müslümanların biricik kitabı Kur'an-ı Kerim'de, "dünyanın gelmiş geçmiş emsalsiz ve en büyük kadınlarından biri" olarak bâki kalıp, ölümsüzleşti.

[1]- Nâziât Suresi / 24.

[2]- el-Mizan Tefsiri, c. 19, s. 40.

[3]- Kasas Suresi / 9.

[4]- Tahrîm Suresi / 11